

kendelse af Kultusministeriet." Seminariet fremsætter den Plan, det af pædagogiske Hensyn finder heldig, og Kultusministeriet skal altsaa godkende eller overveje den. Men nu er der atter her et Cirkulære, som bestemmer forud, hvor mange Timer i praktisk Færdighed der skal tildeles Eleverne paa Seminariet af de forskellige Lærere. Dette vil altsaa sige, at Ministeriet ved sit Cirkulære har fuldstændig ophævet Lovens § 1 og grebet administrativt ind ved at bestemme, hvad der i Øjeblikket synes det at være heldigt. Nu er imidlertid Forholdet dette, at man i Kultusministeriet ikke har nogen pædagogisk uddannet Mand, og selve Ministeriets Konjunkt i Pædagogik er ikke praktisk Pædagog. Der kan jo dog tænkes mange andre Veje, ad hvilke man kan føre den praktiske Færdighed igennem end den, Ministeren har tænkt sig. Ser man saaledes hen til Udlandet, viser det sig, at man der gaar meget forskellige Veje. Jeg tror, at ogsaa paa dette Punkt er Ministeriet i sit Cirkulære kommet noget i Kollision med Seminarieloven, idet Ministeriet har forudbestemt noget, uagtet det er Seminariet, der først skal komme med sin Indstilling, hvorefter saa Ministeriet tager Bestemmelse. Jeg skal ikke gaa ind paa de øvrige Cirkulærer vedrørende disse Seminarierforhold, men jeg vil bede den højtærede Minister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der virkelig ud af Seminarieloven kan komme det bedst mulige Udbytte for vore Seminarier.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem nu drøg frem, ligger noget fjernt fra det, der her forhandles om. Hvis imidlertid den højtærede Minister vil svare derpaa, skal jeg ikke lægge Hindringer i Vejen derfor.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvesenet (Bardenfleth): Jeg kan i det hele taget udtale min Tak til det ærede Finansudvalg for den Behandling, den Del af Tillægsbevillingsloven har faaet, som vedrører Kultusministeriet. Særlig maa jeg udtale min Tak med Hensyn til en af de Postor, som er bleven fremdragen af den ærede Ordfører, nemlig det Forslag, som er stillet paa Listen over Vindingsforslag under Nr. 19, og som er omtalt i Betænkningen under Nr. 27, Forslaget angaaende en Understøttelse af 1,000 Kr. til Professor B. Hansen, idet jeg ganske kan slutte mig til den Motivering, som den ærede Ordfører gav fra Udvalgets Standpunkt med Hensyn til det begrundede i denne Bevilling. Jeg kan selvfølgelig kun beklage, at dette Forslag ikke

er blevet tiltraadt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen), men jeg maa tilstaa, at naar hån gik ud fra den Betragtning, at den Lønning, der for Tiden oppebæres af Professor Hansen som Medlem af Teaterbestyrelsen skulde være tilstrækkeligt Æquivalent for det Arbejde, hån har paataget sig, saa kan jeg paa intet Maade være enig med ham deri. Det vil være bekendt, at den Lønning, der har været stillet til Disposition i tidligere Aar for den afdøde Theaterchef, var betydeligt højere, og jeg haaber ogsaa, at det ved en eventuel Behandling her i Tinget af en Omordning af Lønningsforholdene ved Teatret vil være muligt at opnaa dette Tingets og Rigsdagens Tilslutning til en Forhøjelse af Lønnen til den, der hestæder dette ansvarfulde og byrdefulde Hverv som Medlem af Teaterbestyrelsen. Jeg anbefaler dette Forslag paa det varmeste og gør mig Haab om, at det ogsaa vil blive vedtaget her i Tinget efter Udvalgets Flertals Indstilling. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3de Valgkreds (Oscar Hansen) omtalte et Par Spørgsmaal vedrørende Genhensførelsen af Seminarieloven, saaledes som den havde givet sig Udtryk i et Cirkulære, der for nylig er udgaaet fra Kultusministeriet. Jeg har ganske vist ikke været belavet paa i Dag at besvare dette Spørgsmaal og mener heller ikke efter den højtærede Formands Udtalelser at have nogen Anledning til at komme dybt ind derpaa, men selvfølgelig skal jeg have min Opmærksomhed henvendt paa, om det ærede Medlem skulde have Ret i, at man her skulde være gaaet ud over Seminarielovens Bestemmelser. Jeg tror det ganske sikkert ikke. Jeg skal sige, at Bestemmelsen om, at Opgaverne endelig affattes af Censorerne efter Samraad med Eksaminatorerne, har, saa vidt jeg erindrer, sit Motivering i Forhandlingerne i sit Tid om Loven, og maa vist da sikkert enig om, at det var Censorerne, der i sidste Instans skulde bestemme Opgaverne, medens det Samraad, der skal finde Sted med Eksaminator, er kun et saadant, der skulde kunne give Eksaminator Vejledning til at fremsøre de Betæneligheder, han kunde have med Hensyn til enkelte Punkter i de Opgaver, som Censur havde tænkt sig at stille. Det faktiske Forhold vil jo ogsaa vist være det, at der vil være saa kort Tid forud for Eksaminationen til Forhandling mellem Eksaminator og Censur, at i Virkeligheden maa den afgørende Stemme her være hos Censur; fortsatte Meningsudvekslinger ville ikke være mulige. Saaledes som Planen for Seminariets Udvidelse er udtrykt eller antydnet i Ministeriets